Pisicile AVENTURIERE

„Aventurieră" din fire, ea se împrietenește, de mică, și cu câinele...

CA și la oameni, se găsesc printre pisici, specimene a căror fire aventuroasă le mână spre orizonturi necunoscute. Sunt așa numitele *ship's cats* cum le-au botezat marinarii americani adică pisicile de bord, acele pisici care nu pot trăi, decât plutind pe mări și oceane, cu destinații vecinic variate.

In porturile mari ale lumii, s'au văzut pisici care-au făcut de câte trei-patru ori ocolul pământului, prin diverse puncte.

In timpul cât vaporul staționează în port, ele coboară, odată cu marinarii, dar mai inteligente decât aceștia, nu merg să se îmbete prin taverne, nici să se măsoare cu pisicile orașului. Fidele locuinței lor flotante, pe care o recunosc dintr'o mie de alte vapoare ancorate, ele se plimbă pe cheiu, de colo până colo, cu prudența de a nu se depărta prea mult și cu singura satisfacție de a-și desmorți picioarele, în goana după câte-o ceată de șoareci, prinsă în flagrant delict pe sub baloturi.

Câte odată se întâmplă că mâța n'a fost prea atentă și a scăpat semnalul de plecare al vaporului său, ajungând la debarcader când puntea a fost de mult ridicată, și când vasul se pierde în larg, lăsând în urma lui doar o dâră subțire de fum... Desiluzia pisicii e nemărginită. Incepe să miaune trist, în ochi i se zăresc lacrimi și, de multe ori, se aruncă în apă, înnecându-se. Dacă are tăria de a rezista acestei „lovituri", mâța își caută consolarea pe alt vas călător.

Pe timp frumos, cea mai mare satisfacție a pisicii navigatoare, este să se cațere pe vârful catargului, și să scruteze zarea cu privirea-i ageră. Iar în regiunile tropicale, să urmărească roiul de pești sburători, în jurul vaporului. Atât că de multe ori această distracție îi e fatală, sborul animalelor acvatice entuziasmând-o până la a sări să-i prindă... Deaceea, în astfel de regiuni, marinarii au grijă ca pisica să fie ținută în cabină.

Ah, ce le-ar face ea, dacă i-ar avea în labă...

Marinarii iubesc pisicile, considerându-le ca un fel de mascotă. Există însă felurite idei de teama aceasta· Unii pretind că pisica neagră poartă nenorocire, alții susțin că aduce noroc. .

Un matelot englez era convins că moartea exploratorului polar Sackleton, survenise numai din faptul că avea pe bordul navei sale *Quest* o pisică neagră. Dar un alt matelot, l-a contrazis exprimându-și convingerea, că nava *Dundee*, care a plecat nu de mult, la pescuit de balene, în Extremul Sud, a raportat cel mai mare tonaj de ulei, adus dintr'o asemenea expediție și aceasta numai din cauză că avea pe bord un motan negru ca cerneala.

In orice caz, cea mai mare bucurie a marinarilor este atunci când au pe bord o pisică albă de Angora sau una persană cu blana albastră ca cerul senin

Iată, spre exemplu, o întâmplare reală, înregistrată în analele marinei americane: Au trecut câțiva ani de-atunci. *Duncan*, un vaporaș care făcea transporturi pe coasta Californiei, îmbarcase la San Francisco, un motan uriaș, rassa siameză, care pusese stăpânire pe un divan din cabina comandantului fără o prealabilă permisiune din partea acestuia.

Or, în timpul călătoriei, o revoltă isbucni pe bord; ofițerii fură masacrați, căpitanul ucis și secundul, din massa conspiratorilor, proclamat comandant. Odată ajuns în stăpânirea cabinei, noul comandant goni motanul cu lovituri de picior. Câteva zile, nimeni nu mai zări pe bietul cotoi și unii îl credeau mort, din cauza loviturilor primite.

Vasul se îndrepta deastădată, nu către destinația lui, ci spre coasta Japoniei.

La un moment dat, vaporul se găsea la un punct foarte periculos. O simplă neatenție la bara de comandă și s'ar fi sfărâmat de stâncile ieșite la suprafața Oceanului.

Atunci apăru motanul. Dintr'un salt se repezi în fața comandantului, care urlând de durere, dădu drumul barei...

Câteva minute după aceea, vaporul se scufunda, găurit de stâncile cu care se ciocnise.

Sus: Un căpitan de vas, care nici la frizer nu se duce fără mascota lui: pisica

Jos: Pisica albă de Angora mascota preferată a marinarilor

Pe bordul vasului, pisoii își fac culcușul unde găsesc...

Cum ar vrea ele să-şi petreacă SĂRBĂTORILE

Sus: Hansi Knoteck, care ar vrea să trimită daruri cât ma multe soldaţilor de pe front

*

Dreapta: Heli Finkenzeller, al cărei prim gând se îndreaptă deasemenea spre soldaţi.

*

Jos: Gusti Huber care vede Crăciunul ideal numai în familie, dar cu... musafiri mulţi.

Sus: Dora Komar, care ar vrea — dar nu se poate — măcar de Crăciun să nu cânte.

Sus: Hilde Schneider şi Carola Höhn explică sugestiv — cu poză — cum ar vrea ele să-şi petreacă un Crăciun.

Stânga: Attila Hörbiger, care-şi doreşte un singur lucru: să poată sta câteva zile la ferma lui.

DINTR'O anchetă a revistei „Filmwelt" spicuim aceste răspunsuri, din care vedem care ar fi idealul petrecerii de Sărbători, pentru vedetele de cinema:

Dora Komar, celebra cântăreaţă vieneză, care obţine acum mare succes în filmul „Totul pentru tine", spune:

— Un Crăciun liniştit, în atmosferă familiară, şi un Reveillon animat, într'un local select — iată cum îmi place să petrec Sărbătorile. Un lucru însă: aş vrea să nu cânt, măcar în aceste seri, dar lucru e imuosibil, aşa că va trebui să mă mulţumesc numai cu timpul care-mi rămâne, după spectacol.

— De mult îmi doresc să petrec un Creciun într'o ţară caldă,— spune Hilde Schneider. Tare aş vrea să văd cum e când faci plajă în ziua de Crăciun. Odată şi odată însă, tot îmi voi satisface acest capriciu...

De aceeaşi părere, în privinţa ...temperaturii, este şi Carola Göhn.

— Crăciunul —spune Gusti Huber— este sărbătoarea care-mi dă emoţii întotdeauna. Deaceea îmi place s'o pregătesc din vreme şi s'o trăesc intens. Deobiceiu, îmi petrec Crăciunul în familie, dar cu condiţia să am musafiri mulţi şi veseli...

—Am o singură dorinţă de Crăciun— declară Attila Hörbiger — şi anume să pot fi liniştit, câteva zile, la ferma mea retrasă şi să mă delectez în sânul familiei.

Insfârşit, Hansi Knoteck şi Heli Finkenzeller au o singură dorinţă — şi anul acesta, caşi acum un an: să poată trimite soldaţilor de pe front daruri cât mai plăcute şi mai numeroase pentru pomul lor de Crăciun.

— Aceşti eroi cari luptă pentru apărarea ţării, a civilizaţiei şi a credinţei — spun ele — merită toată recunoştinţa noastră şi toate gândurile bune, mai ales în aceste momente, când sunt atât de departe de căminurile lor.

FOTO TOBIS Ş UFA

Originea leagănelor

Când copilul intră în lume, gol, slab și tremurând, el își afirmă existență prin țipete care rănesc urechile mamei. Gestul instictiv pe care-l face mama la auzul acestor țipete este de a lua în brațele ei mica ființă agitată și de a încerca să o legene pentru a o

In acest leagăn a fost crescut Regele Romei.

CEL mai sărăcăcios leagăn, cel mai umil din lume, a fost acela pe care Maria l-a făcut din paie în staulul din Betleem.

Cine ar putea spune cu preciziune, când a apărut pentru prima oară mobila care poartă numele de leagăn, destinată să adăpostească primele svârcoliri ale pruncilor nou-născuți ?

cufunda în somnul vieții vegetative în care pruncul va rămâne câteva luni.

Primul leagăn a fost deci brațul drăgostos al mamei. Dar brațul slăbit de caznele nașterii și de treburile grele ale gospodăriei nu era prea rezistent. Trebuia deci să se găsească un mijloc, care să îngădue legănarea copilului cu minimum de osteneală. Această idee explică forma cilindrică a primelor leagăne. Carapacea uriașă a broaștelor țestoase, trunchiurile de copaci golite în interior, diferite vase de argilă, scuturile anticilor războinici au servit drept leagăne în epoci îndepărtate.

Poetul grec Teocrit a descris într'unul din poemele lui, scutul în care Alcomene a legănat pe cei doi gemeni.

Se pare că grecii n'au folosit în mare măsură leagănul. Filosoful Platon recomandă legănarea copiilor, dar această treabă el o pune în seama sclavilor care urmau să se servească de brațele lor la îndeplinirea ei.

Pictura unui vas grecesc aflat în muzeul din Vatican înfățișează pe zeul Mercur culcat într'un fel de coș, care-l adăpostește aproape complet și nu lasă să se vadă decât partea superioară a trupului.

Micul Bachus se odihnea într'o cupă mai mare, pe care o agitau în timpul dansului un satir și o bacantă.

Intrebuințarea leagănelor pe vremea romanilor, este certificată de diferiți scriitori. Plaut vorbește de mai multe ori despre leagăne și cu un anumit prilej, enumerând obiectele necesare copilului, el numește scutecele, perinele și saltelele, leagănul și toate curelele și legăturile din jurul acestuia, care erau destinate să împiedece căderea copilului.

Obiceiul de a lega copiii, cu ajutorul curelelor, pentru a împiedeca căderea lor, a persistat până în vremea noastră. In multe regiuni din Europa, la țară, se pot vedea mame legănându-și copiii în leagăne primitive formate din albii.

Legănatul se face cu ajutorul piciorului, pentru a nu împiedeca activitatea mamei, care țese sau toarce. Copilul este legat cu mai multe benzi sau curele pentru ca să nu cadă.

Fiecare regiune a lumei a dat leagănului o altă formă care exprimă trandrețea părinților și preocuparea lor pentru bună starea copilului.

Stilurile care s'au succedat în arta mobilierului și în cea decorativă și-au lăsat pecetea și pe aceste mobile ce aparțin pruncilor.

Astfel au fost leagăne de bronz, de metal, de lemnuri rare și exotice, pătuțuri de lemn sau de metal și în sfârșit paturile tip care se găsesc în sanatoriile și maternitățile, unde nașterile se succed zilnic.

Toate aceste paturi și leagăne sunt în diversitatea lor, o expresie a inegalității sociale. Dar inima mamelor modeste nu poate cuprinde astfel de gânduri căci fiecare din ele își amintește de ieslea Mântuitorului.

Negrii, siamezii, japonezii, indienii, sălbatecii din Canada, din Virginia, numeroasele popoare din America de Nord, își culcau copiii în pătuțuri formate din pânză tare de bumbac pe care le împodobeau, după climă, cu pânzeturi sau cu blănuri.

Țăranii, din anumite regiuni ale Rusiei se serveau de leagăne confecționate din pânză tare, care era suspendată cu ajutorul a patru sfori, de tavan.

Atârnarea aceasta îngăduia legănarea fără efort.

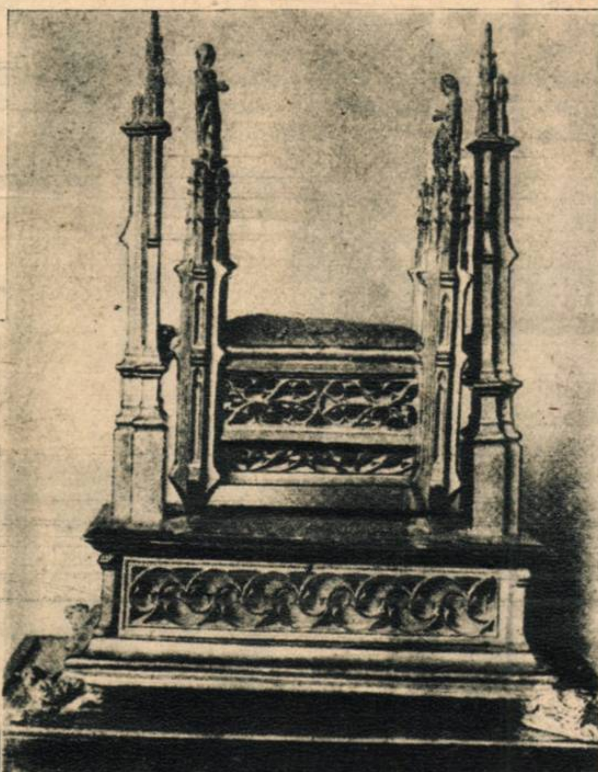
Dar progresele puericulturei au demonstrat că legănarea copilului are urmări rele și astfel s'a renunțat încetul cu încetul la acest obiceiu străvechiu.

Naturalistul francez Buffon considera în veacul al XVIII-lea că se abuzează cu legănatul „...de oarece mamele care leagănă copiii o fac pentru a-i împiedeca de a țipa.

(Continuare în pag. 26)

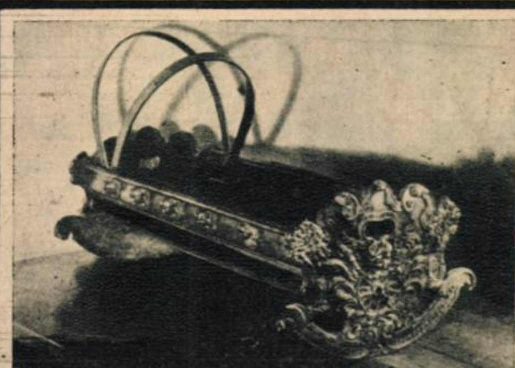
Intr'unele sate din Chili se mai găsesc încă asemenea leagăne primitive în formă de scară, în care copilul stă în poziție aproape verticală.

Stânga: Leagăn flamand din lemn sculptat.

Stânga: (jos): Leagănul purtat în spate de locuitorii Far-West-ului.

Leagăn stil Ludovic XIV.

Jos: Leagăn alsacian, pe roate care e un fel de pătuț mobil.

Intr'un HAREM MAROCAN

UN EXPLORATOR PĂTRUNDE IN HAREM DEGHIZAT IN FEMEE

Trei dintre femeile Sultanului marocan fotografiate de exploratorul indiscret, în timp ce-şi beau ceaiul.

TOATE legile din vechiul şi noul continent condamnă în unanimitate poligamia. In epoca noastră de criză economică nici nu se poate vorbi măcar despre poligamie, căci în cazurile cele mai grave, un bărbat poate abea întreţine două sau maximum trei femei.

Religia mahomedană nu condamnă însă această instituţie şi dă bărbatului dreptul de a avea mai multe femei.

Este adevărat că în unele ţări, unde religia de stat este cea mahomedană s'au înfăptuit reforme care au fost de natură a provoca divorţul între religie şi configuraţia societăţii. Acesta este cazul Turciei, unde Kemal Ataturk, marele reformator, a europenizat cu desăvârşire concepţiile morale şi juridice.

Există însă ţări arabe, în care se mai păstrează şi astăzi obiceiurile vechi care permit bărbatului de a avea mai multe femei, cu scopul de a pregăti prin desfătări nesfârşite, sufletul omului pentru deliciile paradisului.

Una din aceste ţări este Marocul. Deşi aflat sub dominaţia Franţei, deşi contactul din această ţară şi naţiunile civilizate ale lumei a fost destul de strâns, totuşi concepţia primitivă că un bărbat are dreptul la mai multe femei înfloreşte încă şi azi în această regiune a lumei arabe.

Exploratorul german Carl von Hoffmann a reuşit să facă un reportaj interesant despre Maroc. Deghizându-se în femee, şi cu complicitatea unei femei adevărate, a obţinut dutorizaţia de a pătrunde în interiorul haremului sultanului din Maroc unde a putut lua şi câteva fotografii interesante.

Pentru prima oară s'a putut realiza o astfel de culme a indiscreţiei.

Carl von Hoffman, a luat câteva fotografii ale favoritelor sultanului, de care nimeni n'are dreptul de a se apropia şi care trăesc într'un continuu dolce-far-niente, petrecându-şi timpul în găteli şi în admiraţia darurilor preţioase pe care stăpânul lor le face.

Priviţi de pildă matroana pe care o înfăţişează una din fotografiile noastre: ea pare să fie, cu toate dimensiunile ei, una din preferatele sultanului, căci poartă o avere de bijuterii. Capul îi este acoperit de podoabe; de urechi îi atârnă cercei cizelaţi cu multă fineţe; de gâtul ei atârnă, fixat de un lanţ de aur masiv, un imens smarald de mărimea unui ou de găină.

Femeile sultanului sunt sclave. Ele trăesc într'un gineceu, unde nu sunt supravegheate. Un singur bărbat are dreptul de a le vizita: un muzician care vine din când în când să le ajute să uite plictiseala de a sta mereu în aşteptarea unui semn de bunăvoiţă din partea stăpânului capricios.

Femeile ascultă muzica cu plăcere, căci acest soiu de concerte le dă iluzia unei activităţi. De multe ori, femeile cele mai tinere încep să danseze, în timp ce cele mai bătrâne le acompaniază cântând şi bătând din palme.

După bogăţia bijuteriilor, aceasta pare a fi preferata Sultanului. Ea poartă la gât un smarald de mărimea unui ou.

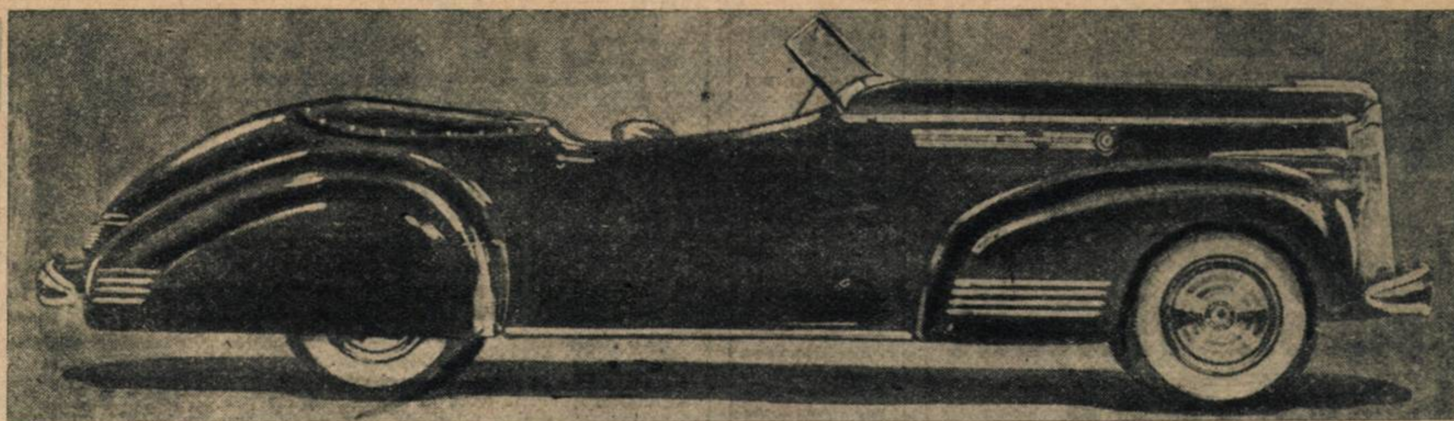

Muzicantul acesta este singurul bărbat—afară de Sultan—care are acces în harem.

Existenţa se scurge astfel fără prea multe bucurii, dar şi fără griji: femeile sultanului sunt invidiate de compatrioatele lor, care dacă ar fi totuş în situaţia lor s'ar plictisi repede în atmosfera monotonă a haremului.

„De multe ori, spunea Voltaire, fericirea nu este fericire", dar viaţa izolată a femeilor sultanului din Maroc, poate fi o formă a fericirei?

VĂ PREZENTĂM AUTOMOBILUL VIITORULUI

Macheta unei maşini, căreia i s'au adus perfecţiunile de care vorbim mai jos

Automobilul care stă în mapă

DACĂ războiul n'ar fi isbucnit, s'ar fi putut realiza noui progrese în automobilism, — aşa cel puţin afirmă specialiştii.

Industria de automobile a Europei şi a Americei a fost pusă însă în serviciul înarmării şi în locul elegantelor şi confortabilelor limuzine, se fabrică zilnic mii de tancuri, de tanchete şi de automobile blindate, destinate să servească pe câmpurile de luptă.

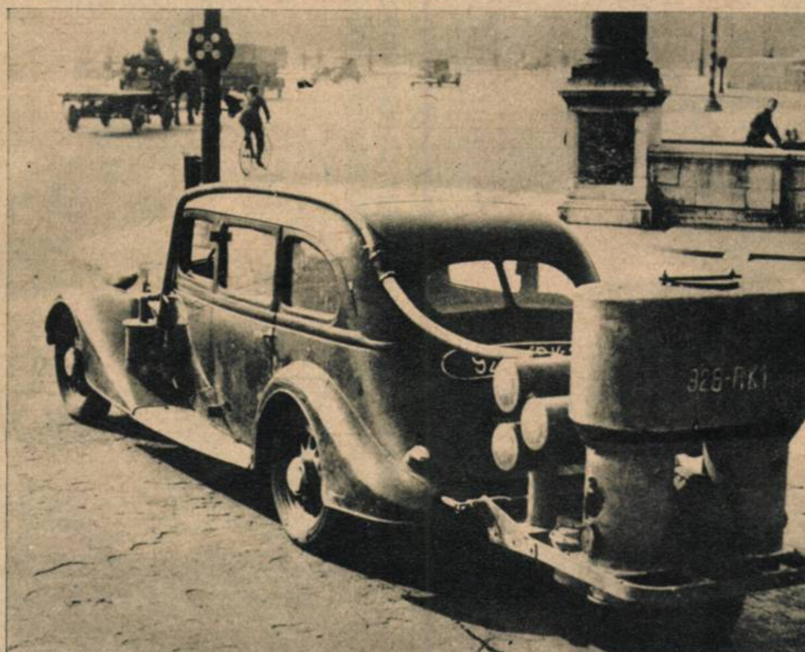
Totuşi progresul şi-a marcat ritmul în în noile tipuri de automobile care au apărut în număr redus în unele oraşe străine.

De multă vreme mecanicii şi constructorii de automobile au fost de părere că mecanismul autovehiculului este prea complicat şi că el trebue să suporte simplificări. Una dintre cele mai remarcabile simplificări este suprimarea schimbătorului de viteză. Pârghia de debreiaj a fost înlocuită cu două pedale: acceleratorul şi frâna. Intocmai ca la tipurile de automobile făcute pentru uzul copiilor, noul vehicul poate fi manevrat cu ajutorul acestor pedale. Un dispozitiv special permite trecerea dela prima viteză la 15 kilometri pe oră, apoi la 30 kilometri şi la 60, fără ca şoferul să intervină. Cu alte cuvinte, imediat după pornirea automobilului motorul se adaptează automat la vitezele citate mai sus. In felul acesta, cel mai inexperimentat dintre şoferi nu va mai avea posibilitatea de a imprima maşinei acele şocuri repetate care, la trecerea dela o viteză la alta, sgudue şasiul.

Datorită adoptării a două carburatoare, unul pentru încetinire şi altul pentru accelerare, s'a putut realiza o economie de carburanţi de 20°/₀.

De asemeni prin utilizarea unor supape de un tip nou, numite supape liniştite, sgomotul motorului a fost amortizat astfel încât automobilul în plină viteză produce un sgomot asemănător foşnetului caracteristic al unei rochii de mătase în timpul mersului.

Gresajul pieselor de maşină se face cu ajutorul unui pulverizator şi astfel în afară de economia de ulei ce se realizează, automobilul nu mai are nevoe de presaj decât după o circulaţie care poate să atingă chiar 100.000 de kilometri. Frânele hidraulice denumite şi „frânele de munte", îngădue oprirea bruscă a vehiculului la marginea unei prăpăstii.

Un interesant progres în acest domeniu a fost realizat datorită noilor tipuri de cauciucuri, care au fundul dublu astfel încât dacă peretele exterior se sparge, vehiculul poate să-şi continue cursa fără niciun accident.

In afară de automobilele de mare lux, toate maşinile au caroseriile formate dintr'o singură bucată, căpătând soliditatea „construcţiei tank".

Volanele sunt suple, astfel încât primejdia de a te alege cu coşul pieptului spart, în caz de accident, a fost, în parte înlăturată.

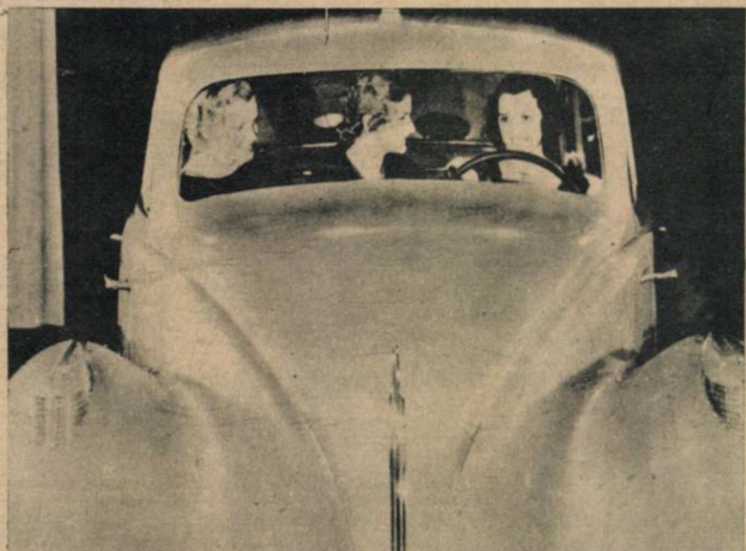
Pe lângă toate aceste inovaţii, un fabricant de automobile a descoperit un termostat extrem de comod, care creiază în interiorul limuzinelor o temperatură constantă de 20 grade. Invenţia aceasta a fost intitulată „primăvara eternă în interiorul maşinei".

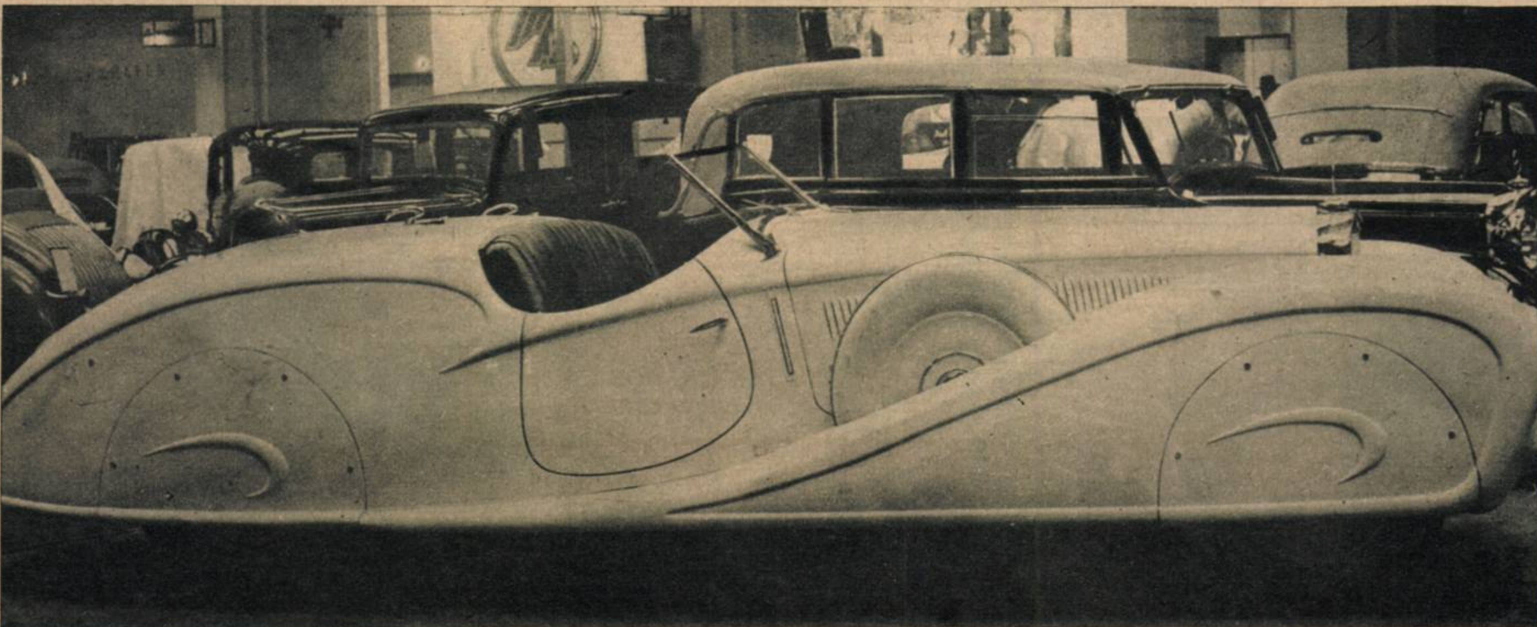
O inovaţie demnă de a fi citată, este de sigur apariţia hotelurilor pe roţi care constau din ataşarea unor caroserii în interiorul cărora se află câteva paturi, care în timpul zilei, se transformă în mese şi în fotolii comode. La căderea nopţii, turistul nu mai are nevoe să tragă într'un hotel, ci îşi aranjează patul prin apăsarea unui buton. Un acumulator de electricitate furnizează lumină în permanenţă iar termostatul menţine o temperatură plăcută. Insfârşit o interesantă invenţie este aceia datorită căreia automobilul intră singur în garaj. Graţie unei celuli fotoelectrice poarta garajului se deschide în faţa maşinei şi vehiculul nu mai are decât să alunece pe un plan înclinat spre locul ei obişnuit.

Un automobil alimentat cu gazogen, circulând pe străzile Parisului

Jos: Model de maşină — „Mercedes" — fără schimbător de viteze şi cu cauciucuri dublate

Dreapta: Maşină care menţine în totdeauna, în interior, temperatura neschimbată de 20 grade

Toate aceste inovaţii ar fi devenit realităţi, dacă industria de automobile din Europa şi din Statele Unite nu s'ar fi dedicat construcţiei de vehicule militare. Datorită faptului că marile uzine de automobile fabrică motoare de avion, producţia de maşini a scăzut într'o măsură impresionantă, iar inovaţiile stau în mapă, aşteptând vremurile propice realizării şi comercializării.

Totuş, în timp ce în Statele Unite se mai fabrică încă automobile cu benzină, la ultimul târg din Paris, un fabricant francez a expus câteva modele care funcţionează cu gazogen.

Pantera se amuză

Vizibil intrigată tânăra felină se pregătește, după felul cum privește și cum ține lăbuța să facă vreo posnă. Cei va trăzni oare, de data aceasta, prin cap?

CUVÂNTUL panteră evocă o viziune înspăimântătoare: când îl rostim ne închipuim un explorator sau un vânător surprins de unul din acești monștri „însetați de sânge".

Dintr'o singură săritură, imensa felină, tabără asupra prăzii sale, cu o singură lovitură de labă îi zdrobește țeasta apoi cu dinții ei ascuțiți începe să spargă oasele capului și să le mestece lent ca și cum le-ar degusta.

In Fotografiile noastre, veți putea face cunoștiință cu pantera-copil, cu această ființă, care ca toate viețățile Creației, este inofensivă, veselă și leneșă: căci se află la vârsta primei copilării, la vârsta „amuzamentului nevinovat"

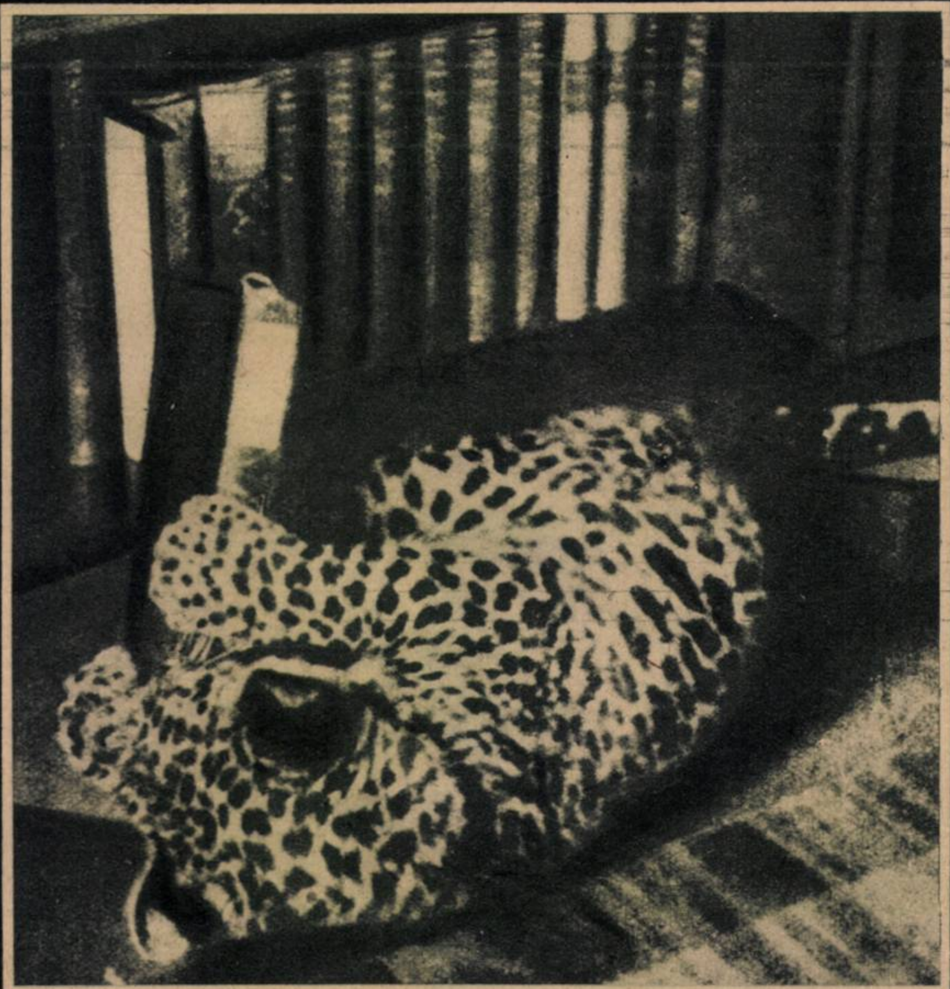
Cu toată grația și drăgălășia pe care o exprimă chipul acestei pantere-copil, amatorul de animale exotice trebue să fie extrem de circumspect: în curând animalul va căpăta dinți și ghiare de temut și o-pată cu aceste instrumente de distrugere și de luptă poftele sanguinare adormite se vor trezi. Instinctul ea aceste animale nu este un cuvânt zadarnic.

Iată că a văzut masa pusă. Năsucul îi spune că stăpânul va mânca lucruri bune. Din fericire, nimeni nu este în casă. Atunci dece să se jeneze? Dintr'un singur salt, mica felină se află pe masă și începe să îmbuce cu poftă.

După ce s'a săturat de joacă, copilul-patruped își bea cu poftă biberonul matinal plin de lapte. Fiind din fire leneș și practic, copilul acesta ciudat se așează pe spate și ține sticla între cele patru labe cu care l-a dăruit natura.

Dece oare stăpânul meu are bibliotecă? Desigur pentru ca să mă distrez cu cărțile lui. Și jocul începe. Dacă stăpânul animalului este amator de ediții rare, pantera va avea prilejul de a sgâria cu dințișorii ei admirabile legături făcute din piele.

Când mănânci mult și te distrezi mult, ți se face somn. Este o lege valabilă pentru oameni ca și pentru animale. Copilul-panteră nu face excepție dela regulă: ochii i se închid și în curând va trece în lumea visurilor.

CUM SE FACE TRAGEREA LA LOTERIA DE STAT PE CLASE

Comisia care supraveghiază tragerea

Tragerile loteriei de Stat pe Clase se fac la Bucureşti, în sala Fundaţiei Dalles.

Pentru garantarea operaţiunilor de tragere, Legea Loteriei de Stat stabileşte compunerea Comisiei Oficiale de Tragere, din **persoane cu totul străine de Loterie** şi anume: un Preşedinte al Inaltei Curţi de Conturi, un Procuror al Parchetului Trib. Ilfov, un delegat al Ministerului Sănătăţii şi trei supleanţi respectivi. Persoanele sunt desemnate de autorităţile în drept.

Roţile de tragere şi buletinele de numere, cât şi cele de câştiguri, sunt procurate dela vechea firmă mondială Kurth şi Klessen din Berlin, furnizarea tuturor loteriilor din lume.

Sunt două Roţi de Tragere şi anume:

Roata Mare destinată **buletinelor cu numere.**

Roata Mică destinată **buletinelor de câştiguri.**

Buletinele cu Numere sunt aşezate în cutii de câte 500 numere, în ordine numerică, pentru a uşura verificarea lor de către Comisia de Tragere; iar buletinele cu câştiguri, în cutii separate, deasemenea uşor de controlat.

Iată cum se face operaţiunea umplerii Roţilor de tragere cu buletinele respective:

Buletinele cu Numere, cât şi cele cu câştiguri, sunt mai întâi verificate de Comisia Oficială de Tragere, cutie cu cutie, în prezenţa publicului şi apoi sunt introduse în cele două Roţi de Tragere, astfel:

1) **Buletinele cu numere,** numerotate dela 1 la 80.000 — adică exact numărul lozurilor puse în vânzare, — se introduc în Roata Mare, zisă a Numerelor, **în ajunul tragerii Clasei I-a.**

Buletinele cu N-re se împuţinează la fiecare din Clasele următoare, cu câte 3000 N-re câştigătoare, ce se trag la clasele 1-a — 4-a, astfel că la începerea Clasei V-a, în Roata Mare se mai găsesc 68000 Numere.

2) **Buletinele cu Câştiguri,** având tipărite câştigurile prevăzute în Planul de Tragere pentru fiecare Clasă, se introduc în Roata Mică, zisă a Câştigurilor, **în ajunul tragerii fiecărei Clase.**

Fiecare cetăţean poate cere Comisiei să-i arate buletinul cu No. lozului său, în momentul când este introdus în Roata cu Numere.

După terminarea umplerii, Roţile de Tragere sunt sigilate de Preşedintele Comisiei.

Iată cum se face operaţiunea tragerii.

La masa mare ia loc Comisia Oficială de Tragere, compusă din cei trei membri arătaţi mai sus.

Din fiecare Roată de Tragere, — aşezate, una la dreapta şi alta la stânga Comisiei, — două copile orfane scot în acelaş timp câte un buletin, unul având No. lozului câştigător, iar celălalt valoarea câştigului. Buletinul cu No. este predat unui membru al Comisiei, iar buletinul cu câştigul corespunzător, celuilalt membru. Fiecare din aceştia desface buletinul şi, întâi membrul Comisiei care a primit buletinul cu No. lozului eşit, îl citeşte cu glas tare; apoi membrul care a primit buletinul de câştig, citeşte tot cu glas tare cifra câştigului lozului ieşit. Ambii predau amândouă buletine Preşedintelui, care, încă odată, citeşte tare No. lozului şi adaogă: „A câştigat Lei...„ înşirând ambele buletine.

Câştigurile astfel proclamate de Preşedinte, se înscriu în două procese verbale, care, după ce sunt verificate cu buletinele ieşite, de supleanţii Comisiei Oficiale, servesc la întocmirea Listei Oficiale de Tragere, care apare în Monitorul Oficial şi singură angajază Loteria de Stat

VOLUPTATEA FUMATULUI

(Urmare din pag. 17-a)

romani o voluptate apreciată de păturile sociale mai înstărite.

Sunt unii fumători care pretind că țigarea îi stimulează în timpul lucrului, alții susțin că greutățile vieții sunt mai ușor îndurate cu ajutorul tutunului.

Există fumători, care sunt maeștrii în arta de a forma în timpul fumatului, figuri interesante, a căror răspândire în atmosferă o urmăresc cu atenție copilărească.

Când eram copii ne jucam cu baloane de săpun, când devenim mari ne jucăm transformând țigările în fum și în cenușă.

Cenușa și fumul sunt poate o imagine a nimicniciei noastre omenești, dar sunt și un mijloc de a umple, după vorba poetului român, timpul nostru cu ...„nimic".

ORIGINA LEAGĂNELOR

(Urmare din pag. 21-a)

De multe ori copilul continuă să țipe deși este legănat. Ar fi deci mai recomandabil să se caute cauza pentru care țipă copilul și să o înlăturăm".

Datorită evoluției științei puericulturei, leagănul a devenit un pat mic, imobil. Odată cu legănatul a dispărut treptat și obiceiul de a cânta copilului ca să adoarmă. Obiceiul acesta minunat a existat pretutindeni, la toate popoarele și sub toate latitudinile. Melodiile întrebuințate de mame au fost când cântece populare, când cântece denumite de „leagăn".

In vechea Grecie existau cântecele de leagăn. In Orient, în Persia de pildă, ele s'au păstrat până în zilele noastre în forma lor străveche.

Dela brațul mamei care a fost leagănul omenirei primitive și până la pătuțul contimporan, omenirea a străbătut veacuri fără să piardă dragostea naturală pentru copil care este nădejdea viitorului.

Va veni însă momentul când nimeni nu va mai înțelege senzul cuvintelor „leagăn" și „cântec de leagăn" și asta datorită nemiloasei evoluții a științei.

O METODĂ PRIN CARE NU MAI FUG FIRELE DELA CIORAPI

Exact câteva minute înainte de a pleca la teatru, eleganta Doamnă Niculescu constată cu multă părere de rău că i-a fugit un fir dela ciorapul pe care îl cumpărase în aceiași zi. Veți înțelege lesne că nu este o plăcere prea mare să suporți o pagubă însemnată și în plus să-ți strice toată dispoziția. Ciorapul odată remaiat nu mai oferă aceiași plăcere. Doamna noastră își va face grijI o viață întreagă dacă nu va merge în pas cu vremea. Dacă va întrebuința lichidul FIXMAI cea mai recentă invenție, va evita ca firele să fugă. FIXMAI este în fond un produs eftin care poate fi obținut la toate drogheriile. Intrebuințat la spălatul ciorapilor, indiferend de țesătura lor, FIXMAI consolidează țesătura și avem astfel certitudinea că firele nu vor mai scăpa. Economia este considerabilă și implicit Doamnelor elegante vor scăpa de multe supărări. Cereți la toate drogheriile produsul lichid FIXMAI

